

Jove Orquestra Nacional de Catalunya

La Jove Orquestra Nacional de Catalunya neix el setembre del 1993 amb el nom de Jove Orquestra Simfònica de Catalunya (JOSC) i el 1999 passa a anomenar-se JONC. El projecte va ser dirigit per Josep Pons des de la seva fundació fins a l'any 2001, en què Manel Valdivieso n'agafà el relleu com a director artístic.

L'any 1999 es constitueix la Fundació JONC per aglutinar el nombre creixent d'iniciatives que en el seu si van prenent forma. El seu Patronat està integrat per diversos representants de la Generalitat de Catalunya, del cercle cultural i musical català.

Des del seu naixement, els objectius principals de la JONC han estat facilitar una formació orquestral integral als joves músics del nostre país, tot complementant la tasca que en aquest terreny es desenvolupa als conservatoris i centres superiors, i col·laborar activament en la seva inserció professional. Així mateix, s'ha vetllat per oferir un producte cultural de la màxima qualitat i apropar-lo a tots els públics, amb una clara vocació social i pedagògica.

Per fer possible aquests objectius, l'activitat de la JONC es du a terme mitjançant estades de treball, concerts simfònics i de cambra adreçats al públic en general i a col·lectius amb necessitats especials, preparació de material didàctic, classes, conferències, etc.

La Fundació Jove Orquestra Nacional de Catalunya inclou tres orquestres diferents, a les quals s'accedeix per audició pública.

L'activitat principal es realitza a partir de la JONC Alevins, formada per joves músics menors de 19 anys i de la JONC, per a músics fins als 25 anys.

La JONC ha participat als festivals i a les sales de concerts més importants del país, sota la direcció de mestres del prestigi de Josep Pons, Guy van Waas, Ernest Martínez-Izquierdo, Jordi Mora, Manel Valdivieso, Barry Sargent, Jan Caeyers, Robert King, Paul Goodwin, Andrew Parrott, Antoni Ros Marbà, Lutz Köhler, Salvador Mas, Edmon Colomer, Karl Anton Rickenbacher, Valery Ovsyannikov, Gordan Nikolic i Pablo González..

Manel Valdivieso

És el director artístic de la JONC des del 2001. Nascut a Barcelona, cursà els estudis musicals a l'Escolania de Montserrat i als conservatoris de Badalona i Barcelona. Completà la seva formació estudiant anàlisi amb Benet Casablanca i direcció d'orquestra amb Antoni Ros Marbà.

Ha dirigit les principals orquestres espanyoles, com la de la Corunya, Granada, Tenerife, Madrid (Nacional, Sinfónica i RTVE), Bilbao, Castella i Lleó, Santiago de Compostel·la, Còrdova, Sevilla, Principat d'Astúries, Màlaga, Balears, etc. Paral·lelament ha desenvolupat una exitosa trajectòria operística que l'ha dut a debutar, entre d'altres, al Gran Teatre del Liceu, Teatro Real de Madrid, Òpera Nacional de Corea (Seül) i a l'Òpera de Washington DC.

Entre la seva activitat recent destaquen nombroses presències a la temporada estable de la Simfònica de Frankfurt-Oder (BSOF-Alemanya), BOS (Orquestra Sinfónica de Bilbao), OFM (Orquestra Filarmónica de Màlaga), OCG (Orquestra Ciudad de Granada), ORTVE i Orquestra de Cambra de Ginebra (Suïssa).

Va ser el titular de l'aula de Direcció d'Orquestra al Musikene del 2010 al 2013 i actualment és professor al Conservatori Superior del Liceu (Barcelona).

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 15598-2019

Jove Orquestra Nacional de Catalunya

La bohème de Puccini

Estiu al Palau

Divendres, 12 de juliol de 2019 – 20h

Sala de Concerts

Programa

Solistes vocals escollits entre els participants de la primera Acadèmia d’Òpera de la JONC (2019):

- Antoni Lliteres**, tenor (Rodolfo)
- Violeta Alarcón**, sopano (Mimi)
- Marta Bauzà**, soprano (Musetta)
- Guillem Batllori i Ferran Albrich**, barítons (Marcello)
- Xavier Casademont**, baix (Colline)
- Josep Ramon Cleves**, baríton (Schaunard)
- Roger Casanova**, baix (Benoît / Alcindoro)

Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC)

David Selvas, dramaturgia de la direcció musical

Mark Hastings, assistent de direcció musical

Manel Valdivieso, director

Giacomo Puccini (1858-1924)

La bohème (selecció)

Versió semiescenificada

ACTE I. Una mansarda al barri de Montmartre	37’	ACTE III. Una porta d’entrada a París	22’
“Questo Mar Rosso” (Marcello)		“Sa dirmi, scusi” (Mimi)	
“Nei cieli bigi” (Rodolfo)		“O buon Marcello, aiuto!” (Mimi)	
“Già dell’Apocalisse” (Coline)		“Marcello, finalmente!” (Rodolfo)	
“Legna! Sigari! Bordò!” (Rodolfo, Marcello, Colline)		“Chè?! Mimi! Tu qui?” (Rodolfo)	
“Si può?” (Benoit)		“Addio, senza rancor!” (Mimi)	
“Dica: quant’anni ha” (Marcello)		“Addio, dolce svegliare” (Mimi)	
“Quest’uomo ha moglie” (Marcello)		ACTE IV. Una mansarda al barri de Montmartre	27’
“Chi è là?” (Rodolfo)		“O Mimi, tu più non torni” (Rodolfo)	
“Che gelida manina” (Rodolfo)		“Musetta!” (Marcello)	
“Mi chiamano Mimi” (Mimi)		“Vecchia zimarra, senti” (Colline)	
“Èhi! Rodolfo” (Schaunard)		“Sono andati?” (Mimi)	
“O soave fanciulla” (Rodolfo)		“Madonna benedetta” (Musetta)	
ACTE II. El barri llatí	10’		
“Oh! Musetta!” (Rodolfo, Schaunard, Colline)			
“Quando me’n vo’” (Musetta)			
“Gioventù mia” (Marcello)			

“Enllestida a la cova,
surt la serp, bufa, reptà, abraça
amorosament l’arbre madur,
l’escanya; s’estremeixen
les nostres fibres, de sobte
transfigurades en plaer, sotmeses
a respiració: morim
d’èxtasi. [...]”

Màrius Sampere

“Harmonies”

Ens trobarem a fora, 2006

Una òpera de joves, interpretada per joves

La bohème és sens dubte una de les òperes més populars, no només de Giacomo Puccini, sinó de tot el repertori. Ha estat i continua sent una de les portes d’entrada al món operístic, juntament amb títols com *Carmen* o *La traviata*. És, a més, l’òpera més representada del seu autor. Es pot comprovar al web Operabase, que recull dades de teatres d’arreu del món.

Però, què té *La bohème* que agrada tant al públic? D’entrada, l’argument, que ens situa al París de final del segle XIX, amb una colla d’artistes, joves plens de vitalitat i d’il·lusions. Evidentment, la història d’amor dels dos protagonistes. Però sobretot la música, amb la qual Puccini sap retratar de manera única les diferents escenes i els personatges.

L’òpera comença amb un grup d’artistes –un poeta, un pintor, un filòsof i un músic– que comparteixen apartament a les golfes d’un edifici antic, al barri bohemí de París. Mentre els seus companys baixen al cafè, Rodolfo, el poeta, es queda sol, perquè ha d’acabar un article. Truquen a la porta. És Mimi, la veïna, que necessita oli per al llum, per poder cosir. S’enamoren a l’instant i seguidament baixen a reunir-se amb la resta d’amics per celebrar la nit de Nadal. L’altra parella protagonista és formada pel pintor Marcello i Musetta, que s’estimen tant com discuteixen. Amb el temps la relació entre Rodolfo i Mimi es deteriora, i ella decideix deixar-lo. Després d’un temps separats, apareix Musetta al pis de les golfes anunciant que Mimi està molt malalta –té la tuberculosi– i que vol veure Rodolfo per última vegada.

Aquesta és la primera vegada que la Jove Orquestra Nacional de Catalunya munta un títol operístic. L’elecció de *La bohème* té relació amb el fet que sigui “*una òpera significativa des d’un punt de vista orquestral, amb una brillantor i unes sonoritats molt modernes per l’època (es va estrenar a Torí el 1896), que ens remeten a la influència que va tenir el vell Verdi –que pocs anys abans havia estrenat Falstaff, la seva última òpera– sobre el jove Puccini*”, explica Manel Valdivieso.

Avui podrem escoltar una extensa selecció d’aquesta òpera, que gairebé ens permetrà gaudir-ne en la seva totalitat. A més, tindrem ocasió de descobrir un grup de joves cantants amb molt de talent, que demanen oportunitats com aquesta.

Pere Andreu Jariod, divulgador musical